Írta: Németi Noémi
2014. december 19. péntek, 15:56 -

Tudósítás az Országos Református Cigánymissziós Konferenciáról

Az Országos Cigánymissziós Konferencia szervezői és résztvevői november végén gyűltek össze Berekfürdőn, hogy megmutassák: a közösségvállalás útja Istennel együtt sosem járhatatlan.

A tavaszi Országos Cigánymissziós Találkozó és Imanap után ezúttal másfél napos konferencián vehettek részt a cigány közösségekben szolgálók és a közösségek tagjai egyaránt. A tizenöt gyülekezeti küldöttség az ország különböző területeiről érkezett, romák és nem romák vegyesen. A csoportok Sátoraljaújhelyről és környékéről, Büssüből, Kecskemétről, Kiskunhalasról, Veszprémből, Pocsajról és Csepelről jöttek, de a Református Cigány Szakkollégium küldöttsége és a felvidéki cigánymisszió tagjai is részt vettek az alkalmon.

A konferencia célja az volt, hogy kiszakadva a megszokott közegből, Isten előtt közösséget vállalva választ keressenek a szolgálat lehetőségeire, kihívásaira, a „Mi az, amit én tenni tudok? Hol vannak a határaim?” kérdéseken keresztül.

Lelki határok

Mert ez a misszió, akárhogy is nézzük, határátlépés: az etnikai, gazdasági, szociális különbségtétel, az alá- és fölérendeltségi viszony falait óriásra építette a társadalom. „Mindkét oldalról nehéz az elfogadás, hiszen a cigány közösségek is sokszor fenntartással kezelnek

minket, rájuk pedig – ahogyan ránk sem – nincsen felírva, hogy Krisztus gyermekei. Fontos, hogy ne csak az előítéleteinket lássuk bennük, ehhez azonban nekünk is változnunk kell. Nem csak őket kell Isten útjára terelni, hanem nekünk is ezen az úton kell járnunk” – fogalmazott Dani Eszter, a Zsinati Missziói Iroda vezetője.

A péntek esti igehirdetés, zenés, verses tanúságtétel és hitmélyítő alkalom után a szombat délelőtt kiscsoportos bibliatanulmányozással és beszélgetéssel folytatódott. Azok, akik még csak keresgélték a réseket saját falaikon, erőt és hitet meríthettek a cigány közösségek tagjainak bizonyságtételéből: „Négy éve járok gyülekezetbe, csak az Úristen tudja, milyen gyötrelmek értek és mégis volt vezetésem a Mennyei Atyánk által. Remélem, ez a romák között is sok embernek mutat majd példát. Szeretném, hogy minél több ember kerüljön ki abból a leszorító közegből, amelyben most van” – fogalmazott Simon Antal, Mezei Mónika, pedagógiai asszisztens pedig ehhez kapcsolódóan hozzátette: „A helyi általános iskolában nap mint nap cigány gyerekkel foglalkozom. Jó érzés azt látni, hogy van kiút és felemelkedés a nehéz helyzetből”.

A fórumbeszélgetésen a cigánymisszióban dolgozó lelkészek, szociális munkások és pedagógusok tapasztalataikkal egymást is erősítették hitben és a szolgálatban. Az ismerkedés és a közeledés lehetőségén kívül sokak számára fontos volt az is, hogy saját helyzetüket, gondolataikat ismerhették fel egymás bizonyságtételében.

Ébredés

A roma családok közül egyre többen térnek az evangélium útjára. „12 évvel ezelőtt találkoztam a keresztyénséggel és sokat imádkoztunk a férjemmel, hogy Isten adjon ébredést a környékbeli cigányok között. Mielőtt ide elindultunk, azon töprengtem, vajon lesznek-e a konferencián romák, és hatalmas boldogság azt látnom, hogy az Úr nem feledkezett meg a cigányokról sem. A legnagyobb öröm, hogy hallhatom most ezt a sok cigány férfit és nőt, ahogy énekelve dicsérik az Urat” – mondta Horváth Krisztina, a sátoraljaújhelyi roma közösség tagja.

A cigánymisszió legfontosabb feladata éppen az, hogy a családokhoz elérjen. Jónás Zsolt, a misszió munkatársa azt is megfogalmazta, hogy ehhez a családfők hitre térítésén át vezet a legegyszerűbb út. „Egyértelmű, hogy ha a családfő megtér, akkor a család is, mert ő az, aki hitre neveli a közösségét. Azt kell megértetnünk, hogy amikor az Úristen személyes hitre ébreszt, és mi megragadjuk ezt az alkalmat, akkor nem csak mi leszünk áldottak, hanem a családunk is, mert ezt az ajándékot nem csak mi kapjuk: ez egy örökség”.

Istenhez szólni

De hogyan lehet ezekben a közösségekben a sokszor cigány származásuk miatt elszenvedett megaláztatás és igazságtalanság után mégis Istent dicsérni? – merül fel a kérdés a csoportfoglalkozáson. „Isten bizonyságot tesz az övéi mellett – érkezik a válasz –, hogy a kívülállók is észrevegyék: mi Isten emberei vagyunk”. A cigánymisszióban talán még nagyobb szükség van ezekre a bizonyságtételekre, mint máshol. Meglepő és megindító is egyben, hogy a roma közösség tagjai Isten bizonyságtételét mellettük éppen a hányattatásaikban látják: „Az erős, szilárd hithez az kell, hogy ne csak higgyünk, hanem szenvedjünk is a Krisztus ügyéért, és lássuk, hogy ez nem a mi szenvedésünk. Ez Krisztus szenvedése értünk”.

Ahogy azonban minden úton, a hit útján is az első lépés a legnehezebb, különösen egy olyan közösségben, ahol legtöbbször a semmiből kell kezdeni a munkálkodást. A fórumbeszélgetések végét imádság zárta, a csoportok tagjai külön-külön is mondhattak egy imát, volt, aki azonban nem tudta, hogyan kell. Megköszönte a közösséget, de bevallotta, még sosem imádkozott. Azért jött, hogy megtanulja…

A konferencián érezhető volt: sok mindent kell tanítani, és sok mindent kell tanulni még. És nem csak oktatási, etnikai, gazdasági, szociális viszonyokról, hanem egymásról, magunkról, Istenről. Azt, hogy a hitért kockázatokat kell vállalni, hogy a hit nem jelent problémák nélküli életet, de azt is, hogy a kegyelem éppen az, hogy Istennek fontosak vagyunk mindannyian. Az Országos Cigánymissziós Konferencia résztvevői – misszióvezetők és romák egyaránt – ebből értettek meg valamit.

Németi Noémi (Reformátusok Lapja)

A konferencia képei megtekinthetők a : http://ciganymisszio.reformatus.hu/v/248/ galériában.